

ffelighed kunde udvides — og der er flere Artikler, end jeg eksempelvis har nævnet, Vat og Fisk — saa vilde det Forslag, Mindretallet har stillet, og som Regjeringen har tiltraadt, sikkert kunne have været fyldestgjørende; men da Regjeringen kun har indskrænket sig til at ville indføre en Paragraf i Loven om en ubestemt Bemyndigelse, saa tror Flertallet ikke, at der er Anledning til at agtes med det af Mindretallet her stillede Forslag.

Jeg skal nu tillade mig at henvende mig til den ærede Minister i Forbindelse med de almindelige Bemærkninger, som fremkom fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds, til hvem den ærede Minister i dette Stykke henholdt sig. Det var en ret interessant Meddelelse, vi modtog i Begyndelsen af den ærede Ministers Foredrag, nemlig, at det var uafgjort, hvorvidt han vilde have forelagt Toldloven, dersom den ikke allerede havde været indbragt i forrige Aar, og altsaa paa en Maade havde tilhørt de lovgivende Forsamlinger. Den ærede Minister bemærkede, at det var umuligt for en Finansminister at opfylde sit Hverv, naar han overlod sig til ensidige Betragtninger, og at han mere maatte spørge om, hvad der i det givne Forhold var muligt, end om sin egen Tilsielighed. Saa, dette er ganske sikkert, men det er en Ting, som den ærede Finansminister ikke er ene om. Det er heller ikke os tilladt at overlade os til ensidige Betragtninger og følge vore Tilsieligheder, saaledes at vi kunde sige: Vi ønske gjerne at afflatte Tolden, og dernæst ønske vi at blive af med de og de Skatter, lader os derfor blive af med dem. Det er ligesaa lidt tilladt os, som det er tilladt den ærede Minister at stille sig saaledes, og det kunde heller aldrig falde os ind. Enhver af os Medlemmer i Udvalget har maattet træffe sit Valg mellem de Nedsættelser, vi troede at kunne forsvare af foreslaa, og dem, vi maatte give Afkald paa, og det samme Valg maa Enhver her i Thinget træffe. Det er en Selvfølge, at det vilde være behageligere for os og for Landet at modtage fritagelse for saa mange Skatter som muligt. Dette, at skulle tage særligt Henyn til Statskassen, er saaledes ikke en Stilling, som Regjeringen kan have for sig selv alene, jeg maa hævde, at det er en Pligt og derved ogsaa en Ret, som Folkerepresentationen og særlig dette Thing har i samme Grad som Regjeringen. Den ærede Minister lagde stor Vægt paa, at medens hans ærede Forgænger havde krævet fuld Dæfning for den Nedsættelse, som han foreslog i Toldindtægterne, havde den ærede Minister givet Afkald paa et Beløb af 300,000 Rb. i nærværende Lov og desuden i en anden Lov givet Afkald paa 150,000 Rb., det blev i Mit henseende 1/2 Million Rb. Jeg skal hertil bemærke, at det ogsaa vilde have været mærkeligt, om den meget ærede Minister ikke havde gjort dette, og

jeg tror, at han kunde have givet Afkald paa endnu mere. Jeg vil nemlig bede det ærede Thing sætte Opmærksomheden paa, at det Udgangspunkt, hvorfra den ifjor forelagte Lov gik ud, er over 1 Million Rb. ringere end det Udgangspunkt, hvorpaa vi nu forhandle. Da Lovforslaget i 1871 blev forelagt, blev der lagt til Grund for Beregningen Gjennemsnittet af Toldindtægterne i de 5 foregaaende Aar, men ved Udgangen af Finantsaaret 1871—72 var allerede dette Gjennemsnit steget meget betydeligt. Det sidste Finantsaar havde indbragt 700,000 Rb. mere end Gjennemsnittet, og det nærværende Finantsaar har igen indbragt henved 350,000 Rb. mere end det forrige. Det bliver tilsammen over 1 Million Rb., som Udbyttet af Toldindtægterne for Dieblisset maa anses for gunstigere, end det var, den Gang Lovforslaget i 1871 blev indbragt. Naar dette er Tilfældet, saa er 1/2 Million Rb. kun det Halve af den virkelige Stigning, som Toldindtægterne have bragt i det paagjældende Årsrum. Men dernæst er der en anden Anledning, som jeg allerede tidligere har berørt, men som jeg nu vil gjentage lige overfor de Indsendinger, Kommentarer og Fortolkninger, som ere bleve fremfattede, det er den, at en Reform i Toldindtægterne altid fornuftigvis medfører en Stigning af Toldindtægterne, naar den foretages paa fornuftig Maade. Det har aldrig været min Mening, at det Indtægtstab, som Flertallet foreslaar, af 2 Millioner eller derover, skulde dækkes paa denne Maade i en nær Fremtid, jeg har forvaret mig derimod. Det er mig ogsaa fuldt vel bekendt, at siden 1863 har der fundet Omstændigheder Sted, som have virket til samme Maal uden at staa i Forbindelse med, hvad jeg her omtalte, men hverken den ærede Minister eller det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds ville dog, efter hvad de have udtalt igaar og i Dag, kunne negte, at en fornuftig Toldreform medfører en Stigning af Toldindtægterne aldeles umiddelbart. Det er vel naturligt, at de Artikler, paa hvilke Tolden ophæves, ingen Stigning fremkalde, men de betydelige Nedsættelser fremkalde en betydelig Forøgelse i Indførsel i større eller mindre Grad efter Prisforholdene eller forskellige andre Omstændigheder, men gennemgaaende en forøget Indførsel. Det er dette, som ikke kan negtes, og naar dette tages i Betragtning, skulde jeg tage meget fejl, om ikke de 300,000 Rb., som Ministeren tilbyder at opoffre, vilde være fuldt opveiede ved den Stigning, som vil indtræde, og om denne Stigning ikke vil blive 300,000 Rb. eller 500,000 Rb. i de første Aar foruden den almindelige Stigning, som vi ellers vilde have. — Den ærede Minister kom meget udførligt ind paa, hvad det var foregaaet mellem Udvalget og Ministeren, og dette er jeg forsaavidt den ærede Minister taknemmelig for, at han har gjort, som jeg derved kan indskrænke mig til at supplere med mindre Oplysninger, hvad Ministe-